

Sygn. akt: I C 530/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Kościerzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Magdalena Lemańczyk-Lis
Protokolant:	Stażysta Ewelina Zaborowska

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2017 r. w Kościerzynie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **S.A. z siedzibą we W.**

przeciwko **M. B.**

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego M. B. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą we W. kwotę 5819,72zł (pięć tysięcy osiemset dziewiętnaście złotych 72/100) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 01.10.2014r. z tym że od dnia 01.01.2016r. wysokość tych odsetek nie może przekraczać w stosunku rocznym odsetek maksymalnych za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych.

II. Zasądza od pozwanego M. B. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą we W. kwotę 114,38zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Magdalena Lemańczyk-Lis

Sygn. akt I C 530/16

UZASADNIENIE

W dniu 30 września 2014 roku powód (...) SA z siedzibą we W. zwrócił się z pozwem do Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie, w którym domagał się zasądzenia od pozwanego M. B. kwoty 5.819,72 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od 2014-10-01 do dnia zapłaty. Nadto wniósł również o zasądzenie od pozwanego kosztów sądowych w kwocie 73 złotych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że wierzytelność przeciwko pozwanemu wynika z zawartej przez strony w dniu 17 kwietnia 2002 r. umowy pożyczki w rachunku prowadzonym w ramach konta, ustalając limit pożyczki w wysokości 3.000 złotych. Na kwotę dochodzona pozwem składają się: kwota 5819,72 złotych z tytułu niespłaconej należności głównej oraz dalsze odsetki naliczane od dnia następnego po dniu złożenia pozwu do dnia zapłaty, obliczone od kwoty 5819,72 złotych według zmiennej stopy procentowej wyznaczone jako 4-krotność stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym.

(pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 3-6)

Mocą nakazu zapłaty z dnia 3 października 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie uwzględnił żądanie powoda w całości. (nakaz zapłaty k. 7)

Pozwany złożył sprzeciw, w którym wniósł o oddalenie powództwa oraz podniósł zarzut przedawnienia wierzytelności.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 26)

Postanowieniem z dnia 13 czerwca 2016 roku przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Kościerzynie. (postanowienie k 50)

Uzupełniając pozew powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 5819,72 złotych tytułem należności głównej oraz odsetek naliczanych od 01.10.2014 r. do dnia zapłaty, obliczone od kwoty 5819,72 złotych naliczane według czterokrotności stopu kredytu lombardowego NBP w skali roku z zastrzeżeniem, że od dnia 01.01.2016 r. wysokość tych odsetek nie może przekraczać w stosunku rocznym wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie wynikającego z art. 481 § 2¹ k.c. Nadto wniósł również o zasądzenie od pozwanego kosztów sądowych w kwocie 73 złotych, 34 zł opłaty skarbowej oraz 7,38 złotych tytułem opłaty notarialnej.

Powód wskazał, że istnienie powyższej wierzytelności, jej wysokość oraz terminy płatności odsetek wynikają wprost z wyciągu z ksiąg bankowych powoda z dnia 30.09.2014 r. Wobec niespłacenia przez pozwanego zaległości, powództwo jest uzasadnione.

(pozew k. 68-69)

Pismem z dnia 20 lutego 2017 roku pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych. W uzasadnieniu podtrzymał zarzut przedawnienia. (pismo k. 158)

Powód pismem z dnia 10 maja 2016 r. podtrzymał dotychczasowe stanowisko. W uzasadnieniu podał, iż roszczenia nie uległo przedawnieniu albowiem stało się wymagalne z dniem 16 kwietnia 2012 roku a pozew został złożony w dniu 30 września 2014 roku.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 17 kwietnia 2002 roku M. B. zawarł z (...) Bank SA we W. umowę pożyczki w koncie nr (...), na mocy której Bank udzielił pożyczkobiorcy pożyczki PLUS w rachunku bieżącym w kwocie 3.000 złotych na okres do 16 kwietnia 2003 roku.

Na mocy §2 umowy M. B. zobowiązał się do comiesięcznego zasilania rachunku bieżącego kwotą nie mniejszą niż 750 złotych natomiast w myśl § 3 umowy przez comiesięczne zasilenie rachunku bieżącego rozumiano kwotę będącą jednorazową wpłatą gotówkową, bądź sumę kwot przelewów zasilających konto w danym miesiącu.

Stosownie do zapisu §4 umowy strony umowy się, że oprocentowanie pożyczki jest zmienne i w dniu zawarcia umowy wynosiło 17,40 % w stosunku rocznym a zgodnie z § 5 oprocentowanie pożyczki oraz związane z nią opłaty.

Zgodnie z §7 ust. 1 umowy, po upływie okresu na który umowa została zawarta, bank automatycznie przedłuża umowę na kolejny dwunastomiesięczny okres, zachowując aktualną wysokość przyznanego limitu pożyczki. Przedłużenie umowy pożyczki nie wymagało podpisania aneksu do umowy.

(dowód: - umowa pożyczki w koncie z 17 kwietnia 2002 r. k. 136,

- tabele oprocentowania kont k. 116-118).

Ostatnia wpłata została dokonana na konto pozwanego w dniu 1 lutego 2011 roku. Kwota ta została następnie wypłacona przez pozwanego.

Po tej dacie pozwany nie dokonywał dalszych wpłat.

W dniu 17 kwietnia 2011r. umowa pożyczki została przez bank odnowiona na dalszy 12-miesięczny okres. Z tego tytułu naliczono prowizję, którą obciążono pozwanego.

Pozwany nie wypowiedział umowy pożyczki.

(dowód: - zestawienie transakcji k. 77-115, 137-150v)

W dniu 30 września 2014 r. (...) SA z siedzibą we W. wystawił wyciąg z ksiąg bankowych, w którym stwierdził istnienie wymagalnej wierzytelności z tytułu zadłużenia M. B. wynikającego z przedmiotowej umowy w wysokości 5819,72 złotych, a także dalsze odsetki, które obciążają dłużnika od dnia następnego po wystawieniu wyciągu z ksiąg bankowych do dnia zapłaty, obliczone od kwoty 5819,72 zł.

(dowód: - wyciąg z ksiąg banku z dnia 30.09.2014 r. 75)

Powód skutecznie doręczył pozwanemu wezwanie do zapłaty z dnia 29 kwietnia 2014 roku w którym wezwał pozwanego do uregulowania w terminie 14 dni niespłaconych w terminie zapadłych należności powoda z tytułu umowy pożyczki w koncie. Mimo wezwania do zapłaty należności, do dnia wyrokowania w niniejszej sprawie M. B. nie wykonał zobowiązania.

(dowód: - wezwanie do zapłaty k. 129

- doręczenie k. 153)

(...) SA z siedzibą we W. jest następcą prawnym (...) Bank SA we W..

(dowód: - odpis z Krajowego Rejestru Sądowego k.73-74v)

Ustalając powyższy stan faktyczny Sąd oparł się na zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym w postaci dokumentów prywatnych złożonych przez powoda (umowa pożyczki gotówkowej, tabela oprocentowania konta, odpis z Krajowego Rejestru Sądowego, zestawienie transakcji). Sąd nie znalazł z urzędu podstaw do ich podważania i uznał je za wiarygodne, nie były one też kwestionowane przez pozwanego. Nadto Sąd oparł się na przedstawionym przez powoda wyciągu z ksiąg bankowych Banku z dnia 30 września 2014 r., z którego wynika obowiązek M. B. zapłaty istniejącego zadłużenia z tytułu umowy pożyczki w koncie w wysokości dochodzonej pozwem. Przedłożony przez Bank wyciąg ma bowiem moc prawną dokumentu urzędowego w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń, przez co stanowi on dowód tego, co zastało w nim urzędowo zaświadczone (art. 95 ust. ustawy z dnia 29.08.1997r.- Prawo bankowe w zw. z art. 244 kpc).

Ustalając okoliczności niniejszej sprawy Sąd przesłuchał pozwanego M. B.. Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanego, który twierdził, że ostatniej wpłaty dokonał na początku 2011 roku z uwagi na brak środków finansowych. Okoliczność ta wynikała również z zestawienia transakcji przedstawionego przez powoda. Pozwany na żadnym etapie postępowania nie kwestionował faktu zawarcia umowy i wykorzystania limitu pożyczki zgodnie z jej postanowieniami. Pozwany osiąga minimalne wynagrodzenie w kwocie 2000 złotych oraz ma obciążenia komornicze.

(dowód: - zeznania M. B. w charakterze powoda k. 157-

157v)

Następstwo prawne powoda (...) SA we W. po (...) Bank SA we W. nie było w niniejszej sprawie sporne, ponadto wynikało ze złożonego do sprawy odpis z Krajowego Rejestru Sądowego

Mając na uwadze powyższy stan faktyczny stwierdzić należy, iż kwestia sporna między stroną powodową i pozwaną sprowadza się do odmiennej oceny, czy zachodzą przesłanki do skutecznego żądania przez powoda zasądzenia od pozwanego dochodzonej pozwem kwoty z uwagi na podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z treścią przepisu art. 471 kc, dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

W zawisłej sprawie pozwanego łączyła z poprzednikiem prawnym powoda umowa z dnia 17 kwietnia 2002r, na podstawie której Bank udzielił pozwanemu pożyczki w koncie z możliwością automatycznego jej przedłużenia na dalszy okres dwunastomiesięczny, równocześnie pozwany był zobowiązany do comiesięcznego zasilania rachunku bieżącego kwotą nie mniejszą niż 750 złotych

Pozwany ostatniej wpłaty i wypłaty, dokonał w lutym 2011 roku i zaprzestał wykonywania ciężącego na nim zobowiązania. Do tego czasu pozwany dokonywał systematycznego zasilania konta, korzystał ze środków przeznaczonych do jego dyspozycji zgodnie z zawartą umową. Bank w ramach zawartej umowy i zgodnie z jej treścią (§7 umowy) dokonał automatycznego przedłużenia zwartej umowy w kwietniu 2011r., na okres do dnia 17 kwietnia 2012r. W okolicznościach niniejszej sprawy decyzja wierzyciela była uzasadniona wieloletnią praktyką stron. W tym czasie pozwany wywiązywał się bowiem z zawartej umowy.

Pozwany w toku procesu podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

Ze stanowiskiem pozwanego nie sposób się zgodzić. W myśl przepisu art. 117 §1 kc, z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Stosownie do treści przepisu art. 117 §2 zd. 1 kc, po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Powyższa regulacja wskazuje, że ustawowym skutkiem przedawnienia jest powstanie po upływie terminu przedawnienia po stronie tego, przeciwko komu przysługuje roszczenie, uprawnienia do uchylenia się od jego zaspokojenia. Skorzystanie przez dłużnika z przysługującego mu prawa i uchylenie się od zaspokojenia roszczenia obliuguje Sąd do oddalenia żądania pozwu obejmującego przedawnione roszczenie. Przy czym konieczne jest w takim przypadku rozważenie przez Sąd, jaki jest termin przedawnienia określonego roszczenia.

Stosownie do treści przepisu art. 118 kc, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Do zastosowania trzyletniego terminu przedawnienia wystarczy, że działalność gospodarczą prowadzi tylko strona dochodząca roszczenia, która wiąże się z tą działalnością (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 02.04.2008r. w sprawie III CSK 302/07).

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, iż przysługujące powodowi w stosunku do pozwanej roszczenie majątkowe pozostaje w związku z prowadzoną przez powoda działalnością gospodarczą. Powód jest bowiem przedsiębiorcą (k. 73-74v). Skoro roszczenie majątkowe powoda wiąże się z prowadzoną działalnością, to tym samym termin przedawnienia roszczenia wynosi 3 lata.

Ostatniej wpłaty pozwany dokonał w lutym 2011 roku., jednakże istotne znaczenie dla biegu terminu przedawnienia ma fakt automatycznego przedłużenia przez Bank umowy pożyczki w koncie z dniem 17 kwietnia 2011r. na kolejny okres dwunastomiesięczny, tj. do dnia 16 kwietnia 2012r. – zgodnie z treścią § 7 pkt 1 umowy. Wobec wcześniejszych systematycznych i zgodnych z umową, wpłat dokonywanych przez pozwanego, bank nie miał podstaw do stawiania pożyczki w stan wymagalności. Z żadnych postanowień umowy nie wynika aby taka czynność banku była wymagana.

W umowie nie zastrzeżono żadnych warunków przy spełnieniu których, bank powinien był rozpocząć procedurę windykacyjną. Zwłaszcza, że przejściowe trudności w obsłudze pożyczki naraziłyby uczciwego pożyczkobiorcę na nieuzasadnione restrykcje finansowe.

Mając to na uwadze zgodnie z treścią umowy oraz w myśl art. 120 k.c. roszczenie stało się wymagalne w dacie 16.04.2012 roku., kiedy to Bank nie przedłużył automatycznie umowy i uległa ona rozwiązaniu.

Powyższe rozważania wskazują, że na dzień złożenia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym tj. 30.09.2014r. nie doszło do przedawnienia roszczenia powoda. Wniesienie pozwu skutkowało przerwą biegu terminu przedawnienia, bowiem zgodnie z art. 123§1 kc bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem (...) przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia (...) roszczenia. Skutkiem przerwania biegu przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem, jest rozpoczęcie biegu tego terminu dopiero po zakończeniu tego postępowania zmierzającego do zaspokojenia roszczenia (art. 124kc). Z uwagi na skuteczne zaskarżenie przez pozwanego nakazu zapłaty wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym, termin przedawnienia nie rozpoczął dotychczas swego biegu na nowo.

Tym samym należało stwierdzić, że skorzystanie przez pozwanego M. B. z zarzutu przedawnienia jest - w okolicznościach niniejszej sprawy - nieuzasadnione.

Wobec powyższych stwierdzeń, a także mając na uwadze, iż obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc), Sąd ocenił, iż żądanie powoda zasługuje na uwzględnienie. Dłużnik nie wykonał bowiem ciążącego na nim obowiązku spłaty zadłużenia wobec powoda.

W oparciu o zgromadzone w sprawie dowody - w szczególności wyciąg z ksiąg bankowych Banku z dnia 30 września 2014 r., mający moc prawną dokumentu urzędowego, którego prawdziwość i wiarygodność nie została przez pozwanego na żadnym etapie postępowania zakwestionowana - Sąd ustalił, iż zgłoszone w pozwie roszczenie jest zasadne i znajduje uwzględnienie w okolicznościach niniejszej sprawy. Jednocześnie pozwany nie przedstawił żadnych dowodów, które świadczyłyby o spełnieniu ciążącego na nim zobowiązania w całości czy w części, przyznając wręcz że od lutego 2011 nie dokonał żadnej wpłaty na poczet istniejącego zobowiązania.

Z powyższego Wyciągu z ksiąg banku (...) SA we W. wynika, iż na dzień 30 września 2014 r. powodowi przysługiwało wobec pozwanego M. B. zadłużenie w kwocie 5819,72 złotych wraz z dalszymi odsetkami naliczanymi od dnia 1 października 2014 r. do dnia zapłaty, od kwoty 5819,72 złotych według zmiennej stopy procentowej wyznaczone jako 4-krotność stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym.

Mając na uwadze powyższe, na mocy art. 471 kc Sąd orzekł, jak w punkcie I sentencji wyroku, zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.819,72 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 01.10.2014r. z tym, że od dnia 01.01.2016r. wysokość tych odsetek nie może przekraczać w stosunku rocznym odsetek maksymalnych za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych zgodnie z art. 481 §2 (1)kc.

Jednocześnie przepis art. 108 §1 kpc nakazuje Sądowi rozstrzygać o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji.

Zgodnie z treścią art. 98 kc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

W niniejszej sprawie powód uiszczył opłatę sądową w wysokości 73 złotych oraz uiszczył opłatę skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 34 złotych oraz opłatę notarialną w kwocie 7,38 złotych.

Mając więc na uwadze, że pozwany przegrał proces, Sąd na mocy art. 108 §1 kpc w zw. z art. 98 kpc orzekł, jak w punkcie II wyroku zasądając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 114,38 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Magdalena Lemańczyk-Lis

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

K., dnia 16 maja 2017 r.